

Prima instanță: Jud. Botanica, mun. Chișinău
Jud. N. Șova
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău:
N.Simciuc, Iu. Cotruță, I.Țurcan

Î N C H E I E R E

16 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului judecător:	Svetlana Filincova
Judecători:	Dumitru Visternicean Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Cargo Trafic”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Struț Alexandru împotriva Societății cu Răspundere Limitată “Cargo Trafic” privind obligarea efectuării înscrierilor în carnetul de muncă, încasarea salariului și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Cargo Trafic” și menținută hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 05 aprilie 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 25 mai 2015, Struț Alexandru a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată “Cargo Trafic” privind obligarea efectuării înscrierilor în carnetul de muncă a perioadei de activitate desfășurate în perioada 03 martie 2014 până la 26 iulie 2014, încasarea salariului neplătit în sumă de 1899 dolari SUA și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că, în luna martie 2014 a fost primit la muncă la Societatea cu Răspundere Limitată “Cargo-Trafic” cu sediul în mun. Chișinău, str. Gradina Botanică nr.14/3, of.300.

A explicat că, în urma cerințelor angajatorului, a prezentat actele necesare pentru perfectarea și încheierea contractului individual de muncă în calitate de șofer-transportator.

A indicat că, a activat pentru societatea în cauză din 03 martie 2014 până la 26 iulie 2014. Totodată, remarcă faptul că, a solicitat semnarea contractului de muncă, însă a fost informat că totul deja este perfectat.

A relevat că, pe perioada activității la Societatea cu Răspundere Limitată “Cargo-Trafic”, îndeplinea funcția de șofer - transportator pe autocamionul cu nr. de înmatriculare TL AF 708.

A menționat că, la 26 iunie 2014, administratorul întreprinderii a luat din posesia lui Struț Alexandru autocamionul sus indicat, comunicându-i că îl eliberează din funcție.

În acest context, a mai indicat că pe perioada activării la Societatea cu Răspundere Limitată “Cargo-Trafic” nu i-a fost remunerată munca, deși părțile convenise că pentru fiecare kilometru parcurs ultimul va primi 11 cenți și plus diurnă pentru fiecare zi în mărime de 10 dolari.

A statuat că, la solicitarea achitării restanțelor acumulate pentru neplata salariului și eliberarea carnetului de muncă, administratorul a scos din portbagajul automobilului său pachetul de acte pe care le-a prezentat pentru angajare și i le-a restituit, iar privitor la achitarea salariului i-a comunicat că la moment nu dispune de surse financiare, însă pe parcurs va efectua achitățile, care și până în ziua adresării în judecată nu au fost efectuate.

Totodată a subliniat și faptul că, întreprinderea nu a efectuat careva înscrieri de angajare/eliberare în carnetul de muncă, iar la solicitarea acestuia administrația întreprinderii a refuzat.

Astfel, a comunicat că, pe perioada activității sale la Societatea cu Răspundere Limitată “Cargo-Trafic” a parcurs în total 18630 kilometri. Reieșind din faptul că părțile convenise 11 cenți pentru fiecare kilometru, suma totală pentru salariul constituia 204930 cenți - echivalentul a 2049 dolari SUA. Dat fiind faptul că pârâtul pe parcurs a achitat reclamatului 150 dolari SUA, suma restantă pentru neachitarea salariului constituie la ziua de azi 1899 dolari SUA.

Suplimentar a menționat faptul că s-a adresat la 04 noiembrie 2014 cu cerere prealabilă către pârât privind soluționarea litigiului pe cale amiabilă, însă acest fapt a fost ignorată. Astfel, a fost nevoit să se adreseze și la Inspectoratul de Stat al Muncii Chișinău.

A subliniat că, potrivit răspunsului parvenit de la Inspectoratul de Stat al Muncii Chișinău din 16 februarie 2015, nu au avut posibilitatea să stabilească careva relații de muncă între părți, venind cu recomandarea de a se adresa în instanța de judecată pentru soluționarea litigiului apărut.

Prin hotărîrea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 05 aprilie 2016 a fost admisă integral cererea de chemare în judecată depusă de Struț Alexandru.

A obligat Societatea cu Răspundere Limitată “Cargo Trafic” să efectueze înscrierile în carnetul de muncă a lui Struț Alexandru privitor la angajarea și

activitatea de muncă desfășurată la Societatea cu Răspundere Limitată “Cargo Trafic” în perioada 03 martie 2014 până la 26 iulie 2014.

A încasat de la Societatea cu Răspundere Limitată “Cargo Trafic” în beneficiul lui Struț Alexandru suma de 1899 dolari SUA, convertiți în lei moldovenești conform cursului oficial al BNM la ziua executării hotărârii, ce constituie salariul restant neachitat.

A încasat de la Societatea cu Răspundere Limitată “Cargo Trafic” în beneficiul lui Struț Alexandru suma de 399, 20 lei, ce constituie cheltuieli judiciare.

A încasat de la Societatea cu Răspundere Limitată “Cargo Trafic” în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 1032, 30 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2017 s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată “Cargo Trafic” și s-a menținut hotărârea Botnica mun. Chișinău din 05 aprilie 2016.

La 05 februarie 2017 Societatea cu Răspundere Limitată “Cargo Trafic” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2017 și a hotărârii Judecătorei Botnica mun. Chișinău din 05 aprilie 2016, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie respinsă integral cererea de chemare în judecată depusă de Struț Alexandru împotriva Societății cu Răspundere Limitată “Cargo Trafic” privind obligarea efectuării înscrierilor în carnetul de muncă, încasarea salariului și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței, invocând că instanța de judecată a apreciat greșit probele și înscrierile administrate la caz, fapt ce a dus la aplicarea eronată a normelor de drept material.

În acest sens, susține că instanțele ierarhic inferioare nu au elucidat pe deplin toate circumstanțele în raport cu argumentele și probele prezentate și au trecut în mod superficial asupra circumstanțelor pricinii, fără a da apreciere acestora în coraport cu normele de drept invocate ca fiind lezate.

Totodată, indică că sunt neîntemeiate și eronate constatările atât a primei instanțe cât și a instanței de apel privind obligarea pârâtului să efectueze înscrieri în carnetul de muncă, încasarea din contul pârâtului a salariului neachitat în suma de 1899 dolari SUA și a cheltuielilor de judecată.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 31 octombrie 2017, expediată în adresa părților la 30 noiembrie 2017 (f.d 179), însă careva probe ce ar confirma recepționarea acesteia de către participanții la proces, la materialele cauzei lipsesc.

Astfel, având în vedere că recursul declarat împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 31 octombrie 2017 a fost depus la 05 februarie 2017, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2). Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder

împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată “Cargo Traffic” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată “Cargo Traffic” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

judecător:

Svetlana Filincova

Judecători:

Dumitru Visternicean

Nicolae Craiu